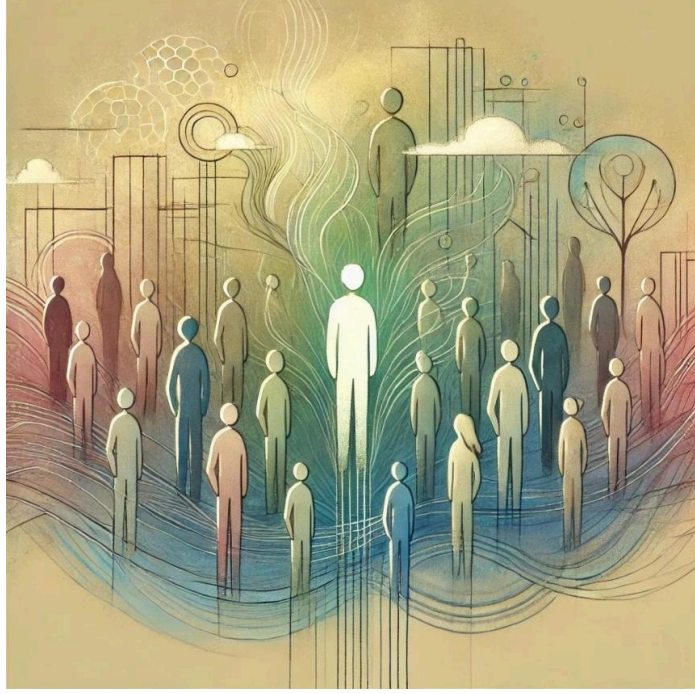

Sessiz Zafer Kendine Yetişmek

– ummuhan-gokpinar · 17 Eylül 2024

Kendini sevmeyi yanlış anlamışız galiba...

Kendini sevmek, içine düşülecek bir gaflet değil, hayat mucizesinin hakkını verebilmek için bir zaruret!

Sahibiyim diyebileceğin tek şey olan ruhunun hayali.

Konağı olduğun bedeninin helali.

Çocukluğunda herhangi bir şeyi ilk kez başardığında,

Belki ilk hecende, belki ilk adımında

Bir sor annene ya da babana.

Kim daha önce yürüdü diye kıyaslamadı mı seni başka çocuklarla?

Ve sen hayata ilk adımlarını atmışsındır bu ilk kıyaslanmayla...

Kendini sevmenin ilk kuralı olmuş başarmak.

Başarmayı da başkasından daha iyi olmak sanmışız ve yanılmışız...

Başarı, Ol denildiğinde olmak değil, olmak istediğinde olmak. Ve durman gerektiğinde durmak...

Bazen başkasına yol verebilmek.

Başarı, yaptığından veya yapmadığından, olduğundan ya da olmadığından razı olmak...

Başarı, hayat içimizden akarken verdiğimiz o minicik kararların toplamı. Verdiğin selam, ettiğin yardım, duyduğun vefa, aldığın nefes...

En büyük başarı, kendini bilmek ve bile bile sevmek. Başkasını geçmek için değil, kendine yetişmek için yol almak.

Yol alırken, yoldaşlarını yolda bırakmamak. Bazen selam vermek bazen de yardım etmek için durmak.

Yardımd etmek...

İnandığın ya da korktuğın bir Tanrı için değil, kendini sevdiğin için yardımd et!

Cüzdandındaki bozukluklar gibi koy bir kenara yaptığın iyilikleri ve unut.

Ekmek almaya yetmezken, gün gelir sofrayı kurdurur sana.

Ve sen başarmış olursun kendini severek yaşamayı...